

duinen bij Wassenaar: groepen welker vliegtuigen noodlandingen uitgevoerd hadden in het Westland of op het strand.

Ondanks een enorme overmacht (op papier!) aan troepen en materiaal slaagde men er de 11de mei aan Nederlandse kant niet in, ook maar één van die groepen uit te schakelen.

Het dorp Valkenburg werd van 's morgens half acht af door Nederlandse artillerie beschoten. Driehonderd Nederlandse krijgsgevangenen zaten er opgesloten in de Nederlands-Hervormde kerk, driehonderd gijzelaars in een cafézaal. De kerk werd door granaten getroffen (vijf doden, tien zwaargewonden), het dak vloog in brand; ook het dak van de cafézaal stortte grotendeels in, de meeste gijzelaars drongen de kelder binnen. Op aanraden van een Duitse officier legde de burgemeester aan de bevelvoerende Nederlandse commandant, overste H. D. Buurman, de vraag voor of hij zijn geschut niet beter kon laten vuren op doelen buiten het dorp. De overste beloofde, de vraag aan hogere instanties te zullen voorleggen – de beschieting werd voortgezet.¹ Militair effect had zij niet. Toen de artillerie zweeg, drong de voorhoede van een Nederlands bataljon van Katwijk-aan-de-Rijn uit in Valkenburg door; Duitse mitrailleurs dwongen de aanvallers, dekking te zoeken; enkele granaten (vermoedelijk afkomstig van een batterij bij Oegstgeest die niets van de infanterie-aanval op Valkenburg afwist) sloegen bij de troepen die in dekking lagen, in – en zij vluchtten in paniek. Er waren drie gesneuvelden. 's Avonds om zes uur werd een nieuwe aanval ingezet, weer uit de richting Katwijk, maar door een ander bataljon – gedeeltelijk dwars door de velden. Het zette niet door; het trok terug. Twee gesneuvelden. Een poging om van de richting Leiden uit met een door drie pantserwagens ondersteunde compagnie tot Valkenburg door te dringen, liep omstreeks diezelfde tijd dood op eigen artillerievuur, afgegeven door een batterij die van die derde aanval onkundig was gebleven.²

De op de 11de mei ondernomen pogingen om de Duitsers in de duinen bij Wassenaar op te sporen en uit te schakelen, mislukten al evenzeer – ja, zij werden een deerlijk fiasco. Nog in de nacht van de rode op de 11de mei was een bataljon uit Katwijk-aan-de-Rijn naar het Wassenaarse Slag gemarcheerd. Daar werd bivak gemaakt. 's Morgens om kwart over vier werd dat bivak door vechtgrage en slagvaardige Duitsers, samen niet meer dan honderdvijftig man, overvallen. 'De verwarring', aldus Kamerling,

'was onbeschrijflijk. In een ondeelbaar ogenblik waren de bataljonscommandant,

¹ A. C. de Wilde: 'Uit de geschiedenis der gemeente Valkenburg (Zuid-Holland)', p. 11-12. ² Kamerling: *Vesting Holland . . . luchtlandingstroepen*, p. 232-37, 240-41.